

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 10 grudnia 1920 r.

**w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. o ujedno-
stajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń
o podatku przemysłowym.**

Na mocy art. 41 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujedno-
stajnienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku
przemysłowym (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 66 poz. 437) zarządza się co
następuje:

§ 1. Instrukcje, wydane przez b. rosyjskiego ministra skarbu w celu
wykonania rosyjskiej ustawy o państwowym podatku przemysłowym z roku
1898 oraz późniejszych nowel do tejże ustawy uchyla się.

Zamiast tej instrukcji wprowadza się w życie przepisy niniejszego roz-
porządzenia oraz specjalną instrukcję Ministra Skarbu.

§ 2. Przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, wymienione w art. 366 ustawy ros. tudzież osobiste zajęcia przemysłowe, zaliczone w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. do kategorii II i III, jak również wymienieni w ustępie 2 art. 16 tejże ustawy ajenci, zaliczeni do kategorii IV osobistych zajęć przemysłowych, opłacają podatek przemysłowy zasadniczy i dodatkowy.

Od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wyliczonych w ust. 2 art. 16 ustawy z dn. 6 lipca 1920 r. nie opłaca się zasadniczego podatku przemysłowego lecz tylko podatek przemysłowy dodatkowy w postaci procentowego podatku od zysku.

Wydawcy pism periodycznych opłacają zasadniczy oraz dodatkowy podatek przemysłowy, o ile ich wydawnictwo nie podpada pod wyjątkowy przepis art. 2 ustawy ros. z dnia 9 stycznia 1915 r. t. j. o ile wydawca nie jest równocześnie włącznym autorem pisma periodycznego i w takim wypadku nie podlega w myśl ust. 2 art. 16 ustawy z d. 6 lipca 1920 r. tylko dodatkowemu opodatkowaniu przemysłowemu.

§ 3. Przedsiębiorstwa, które dotychczas na zasadzie art. 371 i 372 ustawy ros. były wolne od podatku przemysłowego a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw, uwolnionych od podatku na zasadzie art. 9 ustawy z d. 6 lipca 1920 r. i nie mogą być zaliczone w celu oznaczenia wysokości przypadającego od nich zasadniczego podatku przemysłowego do jednej z kategorii, wskazanej w dziale II i III dodatku do art. 368 ustawy ros. względnie w ustawach uzupełniających zalicza się w myśl ust. 3 art. 10 ustawy z d. 6 lipca 1920 r. w sposób następujący:

- 1) przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe i stowarzyszenia spółdzielcze (spożywcze, kredytowe itp.) oraz kasy pożyczkowo-oszczędnościowe zalicza się:
 - a) z kapitałem zakładowym ponad 400.000 marek do kategorii I,
 - b) z kapitałem zakładowym ponad 100.000 do 400.000 marek do kategorii II,
 - c) z kapitałem zakładowym ponad 20.000 mk. do 100.000 mk. do kategorii III,
 - d) z kapitałem zakładowym do 20.000 mk. do kategorii IV przedsiębiorstw handlowych;
- 2) utrzymywanie pokojów umeblowanych bez stołowania i bez sprzedaży trunków, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów wynosi ponad 2 do 6 zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii;
- 3) domy noclegowe zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii;
- 4) prywatne biblioteki i czytelnie prowadzone w celach zysku zalicza się do przedsiębiorstw handlowych IV kategorii, jeżeli zaś obrót roczny przekracza 150.000 mk. — do przedsiębiorstw handlowych III kategorii;
- 5) prowadzone przez osoby prywatne zakłady naukowe wszelkiego rodzaju zalicza się do III kategorii przedsiębiorstw handlowych;
- 6) prowadzone przez osoby prywatne przedsiębiorstwa teatralne zalicza się do przedsiębiorstw handlowych I, II lub III kategorii, stosownie do znamion, zawartych w ustępach a), b), c) art. 1 ustawy ros. z 9 stycznia 1915 r. (Zb. praw i rozp. z roku 1915);
- 7) przedsiębiorstwa państwowych kolei żelaznych zalicza się do I kategorii przedsiębiorstw przemysłowych;
- 8) przedsiębiorstwa wykonywania zdjęć fotograficznych dla kinematografów zalicza się do przedsiębiorstw przemysłowych III kategorii;

- 9) do kategorii VIII przedsiębiorstw przemysłowych zalicza się również te przedsiębiorstwa, wymienione w ustępie 1 tej kategorii wedle ustawy ros., które zatrudniają chociażby jednego robotnika najemnego;
- 10) prowadzone zawodowo ogrodnictwo i sadownictwo zalicza się do tej kategorii przedsiębiorstw przemysłowych, jaka odpowiada ilości zatrudnionych w przedsiębiorstwie robotników.

§ 4. Zakres działania, organizację wewnętrzną oraz normy postępowania komisji miejscowych i okręgowych do spraw podatku przemysłowego określa się na zasadzie części drugiej art. 14 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 66 poz. 437) w sposób wskazany w art. 5—16 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Do wymiaru podatku procentowego od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, tudzież od zysków i zarobków osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych powołane są komisje miejscowe do spraw podatku przemysłowego (art. 14 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.).

Komisje te tworzy się przy każdym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych dla całego okręgu oznaczonego urzędu.

Komisje składają się z przewodniczącego, którym jest naczelnik urzędu podatków i opłat skarbowych, lub jego zastępca i z 6-ciu członków powołanych z grona płatników procentowego podatku od zysku.

Dwóch członków wybierają sejmiki powiatowe, dwóch reprezentacje miast w siedzibie komisji, dwóch zaś członków mianuje dyrektor właściwej izby skarbowej na wniosek przewodniczącego komisji.

§ 6. W okręgach wyłącznie miejskich z 6 członków komisji, 4 członków wybierają rady miejskie dwóch zaś mianuje jak wyżej dyrektor właściwej izby skarbowej; przyczem wybory i mianowania należy przeprowadzić o ile można w ten sposób, by w skład komisji każdego okręgu wchodził płatnicy procentowego podatku od zysku z tegoż okręgu.

§ 7. Komisje okręgowe do spraw podatku przemysłowego tworzą się przy każdej izbie skarbowej na okręg tej izby.

Komisje te są instancjami apelacyjnymi do wszelkich spraw zasadniczego i dodatkowego podatku przemysłowego.

§ 8. Wymienione w poprzednim paragrafie komisje składają się z przewodniczącego, którym jest dyrektor właściwej izby skarbowej lub jego zastępca z trzech urzędników tejże izby, mianowanych przez Ministra Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej i z czterech członków, powołanych z grona płatników podatku; po jednym z tych członków wybierają rady wojewódzkie i miejskie w siedzibie komisji, dwóch zaś mianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej; przyczem jeden z członków powołanych z grona płatników podatku powinien być zastępcą lub członkiem zarządu przedsiębiorstwa obowiązane do składania sprawozdań publicznych.

§ 9. Dla każdego z członków komisji miejscowych i okręgowych należy powołać w sposób, oznaczony w poprzednich paragrafach, po jednym zastępcy.

§ 10. Na członków komisji mogą być powołane jedynie osoby, korzystające z pełni praw cywilnych, a liczące nie mniej, niż 25 lat wieku. Przy wyborach i mianowaniu członków komisji należy uważać, by reprezentowane były, o ile można, handel, przemysł, osobiste zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 11. Celem utworzenia komisji mają dyrektorowie izb skarbowych, względnie naczelnicy urzędów skarbowych wezwać pisemnie wymienione w poprzednich paragrafach instytucje do przeprowadzenia w oznaczonym terminie wyborów członków komisji okręgowych względnie miejscowych i ich zastępców.

Po nadesłaniu list wybranych członków komisji i ich zastępców należy skutecznie w przepisany trybie nominację reszty członków i ich zastępców.

O ile sejmiki powiatowe, rady miejskie względnie wojewódzkie nie przeprowadzą w wyznaczonym terminie wyborów lub wybiorą mniejszą od przepisanej ilość członków komisji i ich zastępców wówczas władze skarbowe powołają same brakujących członków i ich zastępców w myśl przepisów, zawartych w poprzednich paragrafach, własnym rozporządzeniem. W szczególności Minister Skarbu zamianuje brakujących członków i ich zastępców do komisji okręgowych na wniosek przewodniczących tych komisji—dyrektor zaś właściwej izby skarbowej—do komisji miejscowych na wnioski przewodniczących komisji miejscowych.

§ 12. Przewodniczący zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały i jest odpowiedzialny za należyte zastosowanie przepisów obowiązujących.

W razie czasowej przeszkody do pełnienia przez przewodniczącego obowiązków, przewodnictwo obejmuje jego zastępca, który jednocześnie wchodzi w prawa i obowiązki przewodniczącego.

§ 13. O każdym posiedzeniu komisji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji.

W miejsce członków, nie mogących przybyć na posiedzenie, należy zaprosić ich zastępców.

Zastępcy zaproszeni wstępują w prawa i obowiązki członków komisji.

§ 14. Od członków komisji, nie będących funkcjonariuszami państwowymi, przewodniczący odbiera na wstępie ich urzędowania przyrzeczenie, że przy rozprawach komisji będą postępować według najlepszej wiedzy i sumienia i, że zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie przedstawiane w komisji wiadomości, dotyczące stosunków majątkowych, obrotów i zysków płatników.

Przy tej sposobności należy zwrócić uwagę członków komisji na postanowienia karne za niedotrzymanie tajemnicy zawarte w art. 546 kodeksu karnego obowiązującego na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

§ 15. Uchwały komisji są ważne w obecności—prócz przewodniczącego przynajmniej połowy członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie stawi się zdolna do powzięcia uchwały ilość członków, wówczas wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że na tem drugim posiedzeniu zapadną prawomocne uchwały bez względu na ilość obecnych.

Gdyby na drugie posiedzenie komisji miejscowej nie przybyło przynajmniej dwóch członków lub ich zastępców, wówczas przewodniczący powołuje takąż ilość z grona płatników procentowego podatku od zysku.

§ 16. Rozpoznawanie spraw komisji okręgowej ma odbywać się jawnie w myśl postanowień art. 543 ros. ustawy oraz art. 14 część druga ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.

Przewodniczący komisji okręgowej zawczasu przesyła płatnikowi, za potwierdzeniem odbioru, pisemne zawiadomienie o dniu rozpoznawania jego sprawy.

Płatnik lub jego zastępca prawny może być obecny w czasie referowania jego sprawy oraz ma prawo do składania pisemnych lub ustnych wyjaśnień.

Nieobecność płatnika lub jego zastępcy nie wstrzymuje rozpoznawania sprawy tylko w takim wypadku, gdy otrzymane pokwitowanie z odbioru świadczy, że zawiadomienie zostało doręczone w terminie wystarczającym na stawienie się płatnika w miejscu urzędowania komisji.

Jeżeli w dniu posiedzenia komisji nie otrzymano pokwitowania z odbioru i o ile sam płatnik lub jego zastępca nie stawi się na posiedzenie komisji, sprawa powinna być zdjęta z porządku dziennego.

Jeżeli z otrzymanego w następstwie pokwitowania wyjaśni się, że zawiadomienie o posiedzeniu komisji zostało doręczone płatnikowi we właściwym czasie, to odwołanie takiego płatnika należy rozpatrzyć na najbliższym posiedzeniu komisji, nie zawiadamiając go ponownie o dniu tego posiedzenia, o ile zaś wyjaśni się, że płatnik nie otrzymał zawiadomienia o posiedzeniu w właściwym czasie, wyznacza się nowe posiedzenie komisji, o którym należy płatnika powiadomić powtórnie w przepisany porządku.

§ 17. Do przedsiębiorstw obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (sprawozdawczych) zalicza się: a) przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, należące do towarzystw akcyjnych i udziałowych, do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i innych tego rodzaju spółek, a w tej liczbie i do towarzystw spółdzielczych; b) akcyjne banki handlowe i ziemskie, lombardy; c) towarzystwa kredytowe miejskie i ziemskie, oraz towarzystwa wzajemnego kredytu i d) samorządowe banki, lombardy, towarzystwa i kasy pożyczkowo-oszczędnościowe, oraz wszystkie inne instytucje kredytowe, które na zasadzie ich statutów lub zastępujących je przepisów obowiązanych są ogłaszać sprawozdania o swoich operacjach, lub też przedstawiać sprawozdania do zatwierdzenia walnemu zgromadzeniu, albo innemu organowi powołanemu w myśl statutu do tego zatwierdzenia.

§ 18. Nowo utworzone przedsiębiorstwa, obowiązane do składania sprawozdań publicznych opłacają po raz pierwszy podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku po przedstawieniu sprawozdania za pierwszy ubiegły rok operacyjny.

§ 19. Przedsiębiorstwa, nie obowiązane do składania sprawozdań publicznych, które na podstawie art. 521 ustawy ros. przeszły do kategorii przedsiębiorstw, opłacających podatek od kapitału i procentowy podatek od zysku podług art. 460 do 482 lub odwrotnie, pociąga się w tym roku, w którym zaszła zmiana, nadal jeszcze do opłaty: 1—procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, 2—podatku od kapitału i procentowego podatku od zysku podług przepisów dla przedsiębiorstw, obowiązanych do składania sprawozdań publicznych.

O ile w pierwszym wypadku rok operacyjny nie schodzi się z rokiem kalendarzowym, lub o ile nie nastąpiło zatwierdzenie sprawozdania przed rozpoczęciem wymiaru procentowego podatku od zysku dla przedsiębiorstw nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych (art. 24 ustawy z 6 lipca 1920 r.) podatek ten należy wymierzyć na podstawie art. 16—34 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. z tem zastrzeżeniem, że będzie on zaliczony na poczet podatków od kapitału i procentowego od zysku (art. 460—482 ustawy ros.), które będą wymierzone po złożeniu sprawozdania.

§ 20. Banki prywatne, które w myśl rozporządzenia b. niemieckiego generał-gubernatorstwa Warszawskiego o poborze podatku od handlu i przemysłu podlegały na obszarze b. okupacji niemieckiej b. Królestwa Kongre-

sowego, dodatkowemu opodatkowaniu przemysłowemu dla przedsiębiorstw sprawozdawczych obowiązane są począwszy od roku 1920, opłacać procentowy podatek od zysku dla przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych w myśl postanowień art. 15 ustawy z 6 lipca 1920 r.

Uiszczone przez te przedsiębiorstwa kwoty podatków od kapitału i procentowego od zysku należy zaliczyć na poczet należnego procentowego podatku od zysku za rok 1920 w myśl art. 17 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.

§ 21. Procentowy podatek od zysku dla przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, od osobistych zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, z reguły wymierza komisja miejscowa do spraw podatku przemysłowego tego okręgu, w którym zostało wykupione świadectwo przemysłowe na wykonywanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych, przy samodzielnych zaś wolnych zajęciach zawodowych komisja miejscowa tego okręgu, w którym osoba, wykonywująca to zajęcie, ma stałe zamieszkanie.

Przedsiębiorstwom, które przeszły z okręgu jednego urzędu skarbowego do innego urzędu (art. 438 ustawy ros.), wymierza się procentowy podatek od zysku przez komisję miejscową tego okręgu, do którego przedsiębiorstwo zostało przeniesione, jednak tylko w takim razie, gdy przeniesienie przedsiębiorstwa stwierdził urząd skarbowy przed dn. 1 kwietnia.

Przedsiębiorstwom żeglugowym wymierza procentowy podatek od zysku komisja miejscowa tego okręgu, gdzie się znajduje główne biuro tych przedsiębiorstw, w braku zaś takiego—komisja tych okręgów, w których zostały wykupione świadectwa przemysłowe dla statków, należących do przedsiębiorstwa.

§ 22. Handel jarmarczny jako taki, nie opłaca osobnego procentowego podatku od zysku lecz obroty jarmarczne bierze się w rachubę przy obliczeniu obrotów i zysków tych stałych przedsiębiorstw handlowych lub przemysłowych, których właściciele prowadzą handel na jarmarkach.

§ 23. Z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 21 i 22 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. za podstawę do wymiaru procentowego podatku od zysku dla wszystkich przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych służy ich zysk za rok, poprzedzający rok podatkowy, dla samodzielnych zaś wolnych zajęć zawodowych—zarobek.

§ 24. Zysk, względnie zarobek wskazany w § 23 oblicza się dla każdego przedsiębiorstwa lub osobistego zajęcia przemysłowego przez stosowanie procentu średniej zyskowności do obrotu, ustalonego w myśl art. 495 ustawy ros., dla każdego zaś samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego do zarobku brutto, który uważa się za obrót roczny.

§ 25. Podstawą do wymiaru podatku dla noworozpoczętych przedsiębiorstw lub zajęć za pierwszy rok podatkowy jest zysk względnie zarobek osiągnięty za ten rok.

O ile przedsiębiorstwo lub zajęcie, podlegające podatkowi, trwało mniej niż 12 miesięcy, to zysk względnie zarobek osiągnięty w tym krótszym czasie, oblicza się w stosunku do całego roku, przypadającą zaś od tej sumy kwotę podatku pobiera się w wysokości, odpowiadającej ilości pełnych miesięcy, w ciągu których wykonywano przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Wymiar podatku na następny rok podatkowy dla wyżej wymienionych przedsiębiorstw i zajęć skutecznia się na zasadach ogólnych według zysku względnie zarobku z roku ubiegłego.

§ 26. Celem uskutecznienia wymiaru procentowego podatku od zysku osoby, wymienione w art. 492 ust. ros. oraz osoby, wykonywujące samo-

dzielne wolne zajęcie zawodowe, powinny złożyć deklarację według wzoru, załączonego do instrukcji we właściwym urzędzie skarbowym w terminie, wyznaczonym w tymże artykule oraz w art. 20 ustawy z 6 lipca 1920 r. Wymienione deklaracje mogą również składać wszystkie inne przedsiębiorstwa oraz osoby, obowiązane do opłacania tego podatku.

Blankiety deklaracji wydaje się bezpłatnie w urzędach skarbowych.

§ 27. Deklaracje mogą być składane bezpośrednio w urzędzie skarbowym, albo też przesłane pocztą pod adresem tego urzędu.

Jako ostateczny termin do składania deklaracji uważa się dzień 1 kwietnia, a jeżeli ten termin przypada na dzień świąteczny, to pierwszy dzień powszedni po 1 kwietnia. Dla deklaracji przesyłanych pocztą za dzień złożenia uważa się ten dzień, w którym deklaracje otrzymano w urzędzie pocztowym tej miejscowości, w której znajduje się właściwy urząd skarbowy.

Płatnicy nie tracą prawa podawania swoich deklaracji i po ustanowionym terminie, jednak wniesione po terminie deklaracje mogą być przez komisję miejscową rozpatrywane tylko w takim wypadku, o ile wymiar podatku jeszcze nie został skutecznie ustalony.

§ 28. Składający deklaracje powinni dać odpowiedź na wszystkie, zawarte w formularzach, pytania, wolno im również dołączać do deklaracji specjalne objaśnienia co do obrotu lub osiągniętego zysku względnie zarobku oraz inne wiadomości zdaniem ich potrzebne do określenia obrotu i zysku względnie zarobku.

§ 29. Płatnicy, którzy pragną opłacać podatek procentowy podług rzeczywiście osiągniętego zysku, powinni równocześnie ze złożeniem deklaracji w odnośnych jej rubrykach wykazać ten zysk i oświadczyć, iż życzą sobie dla stwierdzenia jego wysokości przedstawić przewodniczącemu komisji miejscowej księgi handlowe w oryginale lub poświadczony rejentałnie wyciągi z tych ksiąg.

§ 30. Izbowi skarbowym przysługuje na uzasadnioną prośbę płatników, po poprzednim zabezpieczeniu, prawo do rozkładania na raty i odraczania terminu spłaty zaległych podatków i grzywien na termin sześciomiesięczny bez ograniczenia wysokości należności, oraz na termin do jednego roku, o ile zaległe sumy nie przewyższają w poszczególnym wypadku 20.000 mk.

Odroczenie i rozłożenie na raty wyższych zaległości lub na czas dłuższy może nastąpić tylko na mocy zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

W wypadkach, w których zostanie niewątpliwie stwierdzone, że płatnik nie jest w możności uiścić przypadającej należności podatkowej z powodu poniesionych bezpośrednich strat wojennych, lub spowodowanych wojną szkód elementarnych, lub gdy ściągnięcie należności podatkowej z innych uzasadnionych przyczyn mogłoby narazić na szwank egzystencję gospodarczą płatnika, mogą być przyznane ulgi w postaci częściowego lub zupełnego umorzenia przypadającej należności podatkowej zależnie od stwierdzonego stopnia zniszczenia lub stanu ekonomicznego płatnika.

Jeżeli niemożność uiszczenia należności podatkowej jest tylko przemijająca, mogą być przyznane jedynie ulgi wspomniane w części pierwszej i drugiej niniejszego paragrafu.

Do przyznania wymienionych wyżej ulg z tytułu szkód wojennych i spowodowanych wojną klęsk elementarnych upoważnia się izby skarbowe bez ograniczenia terminu i wysokości należności podatkowej. W innych wypadkach należy stosować się do przepisów kompetencyjnych, zawartych w części pierwszej nin. paragrafu, tudzież w instrukcji. (§ 1 nin. rozp., ust. 2).

§ 31. Wobec wprowadzenia ustawy z 6 lipca 1920 r. w życie od początku roku podatkowego 1920 wszystkie osoby, które wykupiły już na ten rok świadectwa przemysłowe na prowadzenie handlu, przemysłu lub osobistych zajęć przemysłowych, z wyjątkiem wymienionych w art. 7 powołanej wyżej ustawy, obowiązane są dopłacić w terminie w publicznym obwieszczeniu wyznaczonym przez władzę skarbowe nadwyżkę zasadniczego podatku przemysłowego wynikłą wskutek podniesienia stawek podatkowych, wyszczególnionych w art. 5 powołanej wyżej ustawy.

Jeżeli płatnik wykupił na rok 1920 świadectwo przemysłowe całoroczne, a przed dniem ogłoszenia ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 66 poz. 437) t. j. przed dniem 2 sierpnia 1920 r. zaniechał przedsiębiorstwa nie należy żądać uiszczenia przypadającej dopłaty za świadectwo przemysłowe wykupione za ten rok podatkowy. W przeciwnym razie należy pobrać przypadającą dodatkową dopłatę, chociażby płatnik nie prowadził już w chwili ściągania tej dopłaty dotyczącego przedsiębiorstwa.

§ 32. Wszystkie przedsiębiorstwa, które na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów były ustawowo wolne od opłacania podatku przemysłowego a obecnie nie weszły do spisu przedsiębiorstw uwolnionych na zasadzie art. 9 ustawy z 6 lipca 1920 r. obowiązane są wykupić na rok 1920 świadectwo przemysłowe na zasadzie przepisów powołanej wyżej ustawy w terminie wyznaczonym przez władzę skarbowe w publicznym obwieszczeniu.

§ 33. O ile w terminie oznaczonym przez władzę skarbową nie będą wpłacone podwyżki zasadniczego podatku przemysłowego wymienione w § 31 niniejszego rozporządzenia lub nie zostaną wykupione świadectwa przemysłowe dla przedsiębiorstw nowopodpadających pod obowiązek podatkowy (§ 32) władze skarbowe powinny przystąpić niezwłocznie do egzekucji należnych kwot w trybie przepisany dla ściągnięcia podatków bezpośrednich i pobrać jednocześnie odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie.

§ 34. Celem wymiaru procentowego podatku od zysku za rok 1920 dla przedsiębiorstw, nie obowiązanych do składania sprawozdań publicznych, terminy do składania deklaracji (art. 492 ust. ros.), do rozesłania nakazów płatniczych (art. 24 ustawy z 6 lipca 1920 r.), do wnoszenia reklamacji (art. 26), do uiszczenia procentowego podatku od zysku (art. 29) zmienia się na zasadzie art. 30 ustawy z 6 lipca 1920 r. w sposób następujący:

- 1) termin do składania deklaracji wyznaczają izby skarbowe i ogłaszają drogą publicznego obwieszczenia;
- 2) przewodniczący każdej komisji miejscowej powinien ogłosić w sposób, podany w art. 25 powołanej ustawy, dzień rozesłania nakazów płatniczych w okręgu swej komisji, wyznaczając analogicznie do postanowień art. 26 i 31 termin miesięczny do wnoszenia reklamacji i do wpłaty wymierzonych kwot procentowego podatku od zysku.

Powyższe terminy należy również uwidocznic w nakazach płatniczych.

§ 35. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na rok podatkowy 1920 a o ile chodzi o zasadniczy podatek przemysłowy również na rok podatkowy 1921.

Minister Skarbu: w z. *Weinfeld*